

Vana kaptenite maja

Stiililt oli see traditsiooniline kaptenite maja. Valged välisseinad, suurte akendega veranda, maja keskel kamin või kaks ja peauks, mida ei kasutatud kunagi peauksena. Selle kaudu võeti vastu ainult tähtsaid külalisi. Tavaliselt siseneti majja aia poolt. Mis aga seda maja teistest kaptenimajadest eristas, oli suur merevaatega rõdu teisel korrusel.

Majas olles hõlmas mind väga imelik tunne. See, et ei olnudki mitte mingit tunnet. Võisin ainult ette kujutada, milline tuba oli milleks, sest maja oli seest tühi. Ei tapeeti ega mööblit. Ei põrandaid ega kaminaid. Majast oli järgi ainult skelett ja seda ümbritsev väliskest. Ainukesed esemed olid lastejalgratas, labidas ja vahetamiseks tuppa toodud uued aknad. Nurgas oli ka üksainus taburet. Kui teejuht mulle maja näitas, pidin talle järgnema mööda üksikuid põrandatalasid hüpeldes. Tema liikus neil sujuva osavusega.

Seinad ja laed olid maagiliselt puhtad. Vaatamata ehitusjärgus seisule oli maja seest väga puhas. Tolmu ja muud sodi, mida minu maakodus on endiselt lõputult, oli minimaalselt. Ma ei märganud isegi ühtegi ämblikuvõrku.

Mida kauem ma majas viibisin, seda paremini tajusin, kui kerge loomuga see maja oli. Kui minu talukodu on raske ja röske, siis see maja oli õhuline nagu suvekleit. Teisel korrusel, kuhu sai keerdtrepi kaudu, tahtsin omaniku käest küsida, kas ta ei karda, et tuul maja minema viib. Viisakusest ei küsinud.

Pääsukestele meeldis see maja. Nende pesasid oli kokku vähemalt kümme kond ja vanalinnud liuglesid osavalt manööverdades läbi õhu. Parim koht pääsulennu vaatlemiseks ja siutsumise kuulamiseks oli rõdu.

Isiksusena oli mu teejuht väga endassetõmbunud. Ta ei soovinud intervjuud anda ega pildile jääda. Jutuvestja ta ka ei olnud. Vestlus, mille pärast majatuuri väljas istudes

pidasime, oli järgnev:

“Kas sulle meeldib Kasmus elada?”

“Oo jaa! Parim koht.”

”Milles see väljendub?”

“Ma ei tea, noh, lihtsalt on.”

Kaks minutit vaikust.

“Siin on ikka korralikult pääsukesti ja muid linde.”

Jälgisime kolm minutit pääsukesti.

“On jah.”

Jälle vaikus.

“Ma kuulsin, et sa oled arhitekt. Ma usun, et see tuleb oma maja ehitusel abiks.”

“Jaa, ega ta jah. Kuid see ehitus ei lähe kuidagi. Viimased paar aastat sedasi seisnud.”

“Kas lapsed ei ole abiks?”

“Muidugi on! Ma ei anna neile valikut!” Ta naeris.

Ma noogutasin nõustuvalt, teades väga hästi, mida tema lapsed tunnevad.

Jälle vaikus.

“Kas ma võin homme su maja joonistama tulla?”

“Muidugi! Kohtume siis homme.”

Otsustavalt napolisõnalisest vastusest hoolimata nägin ta silmis tillukest sädet.